

ΤΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο... ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ!

(Πώς ένας καλλιτέχνης έσωσε την Γαλλία από την επίδρομη των Πρώσων)

ΕΤΑ τον θάνατο του Μεγάλου Φρειδερίκου, ο οποίος πέθανε άτεκνος, στο θρόνο της Πρωσίας ανέβηκε ο άνεπιός του και διάδοχος του, Φρειδερίκος Γουλιέλμος, ένας νέος επιπόλαος, δειλός, κατωτέρας διανοητικότητας και τρομερά δεισιδαίμων, ένας άνθρωπος τέλει, σχεδόν άνοόφροτος.

Την εποχή εκείνη, σ' ολόκληρη τη Γερμανία είχε απλώσει τους σκοτεινούς πλοκάμιους του ο μυστικισμός, πνιγόντας κάθε πνευματική κίνηση και την ελευθερία σκέψης.

Η μασονική προπαγάνδα όργιαζε, έταιρείες θεοσωφιστών, θεοσοφιστών, πνευματιστών και κάθε είδους θρησκολήπτων και φανατικών είχαν ίδρυθεί, των οποίων τα μέλη ανήρχοντο σ' εκατοντάδες χιλιάδες.

Συνχρόνως μιά τρομακτική κρίσις, οικονομική, πολιτική, κοινωνική, φιλοσοφική και θρησκευτική συνεκλόνηξε ολόκληρη τη Γερμανία. Από πονηριά δεν φαινότανε καμιά έλπιδα ανάσωσης της ζωής και άπελευθέρωσης του πνεύματος. Η ήθικη και πνευματική κατάπτωση είχε φτάσει στο μεγαλύτερο σημείο της. Έτσι ή Πρωσία είχε κατακτήσει το κέντρο της άποδοδομικότητας και του σκότους. Είγνε είς, πτιλόιχα, μεγάλα γασκίτμονες, πλούσιοι άστοι, καθηγητάι, άξιωματικοί, άνωτεροι υπάλληλοι, διανοούμενοι, χειρώνακτες, άνδρες και γυναίκες, όλοι ήσαν μέλη διαφόρων έταιρειών. Όνειρα, μαντείες, μαγείες και άλλες δαιμονοληξίες άποτελοΰσαν το άπαντων των άσχολιών τους.

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος, δεισιδαίμων και προληπτικός καθώς ήταν, είχε μπηθεί κ' αυτός, πρώτος και καλύτερος, στη θρησκευτική άρρεσι των «Ρός-Κροός», οι όποιοι παραδεχόντουσαν την εμφάνισι βρυκολάκων και δεν έπιχειρούσαν τίποτε προτού νά συμβουλευθών τους όιονασκόλους.

Την ίδια άκριβώς εποχή, ή Γαλλία βρισκόταν μέσα στον πυρετό της έπαναστάσεως και πλήρης άναρχία έπικρατούσε σ' αυτή. Έτσι παρουσιάζονταν μιά πρώτης τάξεως έγκαρία στην Πρωσία νά της κηρύξη τον πόλεμο και νά επιτύχη με έλάχιστες θυσίες μεγάλα έδαφικά και οικονομικά κέρδη.

Και πραγματικά άποφασίτικε ο πόλεμος και ή έστρατεία εναντίον των Παρισίων. Ο Πρωσικός στρατός, υπό την άνωτάτη διοίκισι του άριστοστράτηγου βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου, πέρασε τά σύνορα και εισέβαλε άγρότητος στη Γαλλία. Όλοι περίμεναν τότε νά φτάση πρ ή λίγες μέρες στο Παρίσι. Κι' αβ'η άκόμα οι Γάλλοι παραδεχόντουσαν, έτι θά τó κινείαν με μεγάλη εύκολία.

Ένώ όμως τó Πρωσικό στρατηγείο βρισκόταν στο Βερντέν, έξαφνα, χωρίς κανένα προφανή λόγο, ο βασιλεύς Φρειδερίκος Γουλιέλμος διέταξε γενική ύποχώρησι. Τό πράγμα ήταν άνέλπιστο για τους Γάλλους, οι όποιοι τά είχαν πεία χαμένα.

Η είδησις της άνεξήγητης αυτής ύποχωρήσεως των Πρωσικών στρατευμάτων άναστράτωσε ολόκληρη τη Γερμανία κ' όλοι προσπαθούσαν νά βροΰν την αιτία, πού άνάγκασε τον βασιλέα νά τη διατάξη. Πλήθος ύποθέσεων και πιθανοτήτων άρχισαν νά κυκλοφοροΰν, μιά καμιά εξήγησι δεν μporεΰσε νά δοθί. Έφτασαν μάλιστα μερικοί μέχρι του σημείου νά συζητήσουν την έξαφνάσι των άδαιώντων του Μουσέου του Λούδρου με την άνεξήγητη κ' έξαφνική ύποχώρησι των Πρώσων και νά πουν, ότι ο βασιλεύς της Πρωσίας δωροδοκίτηκε άπ' τους Γάλλους.

Τά πραγματικά όμως άφια της έξωφρενικής εκείνης άποφάσεως του βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου άπεκαλύφθησαν πολΰ άργότερα, μετά τον θάνατό του. Ο περίφημος Γάλλος ιστορικός Λενόρ, τά έκθέτει ως εξής περίπου :

Τό βράδυ πού κατέλαβε ο Πρωσικός στρατός τó Βερντέν, ο βασιλεύς Φρειδερίκος Γουλιέλμος έδωσε ένα μεγάλο χορό προς τιμήν των άξιωματικών του.

Ο χορός αυτός σημάεισε μεγάλη έπιτυχία. Η εύθυμία είχε ά-

νάφει κ' όλοι χόρευαν άμέσημοι υπό τους ήχους της μουσικής.

Σέ κάποια στιγμή, ο Πρώσος βασιλεύς, έξαλιμένος άπ' την κηνησι, άπεσέθη σε μιά άκρη της αίθουσας για νά άναπνεύσει λίγο. Έξαφνα, κάποιος μαυροφορεμένος κήρυξ τον πλησίασε από πίσω και του ψιθύρισε κάτι σ' αυτί. Ο Φρειδερίκος ταραχτικα άμέσως, έγινε κατακατινός και χωρίς νά πη λέξει, άκολούθησε τον άγνωστο μαυροφορεμένο κήρυ.

Αυτός όμως, άφου τον ώδήγησε σε μιά αίθουσα, πού φωτιζόταν με κόκκινους πολυτελείους, τον άφησε μόνο.

Ο Φρειδερίκος τά έχασε κ' άρχισε νά κινιτάξη γήγος του φοβισμένος. Έξαφνα τότε είδε κάτι πού έκανε τó αίμα του νά παγώση μέσα στις φλέβες του.

Μιά σειρά όρθιων φερέτρων ήσαν άκουμπαιμένη στοΰς τέσσερες σσοτεινόχρωσιους τοίχους της αίθουσας.

Θέλησε άμέσως νά φύγη. Μιά φωνή όμως πού φαινόταν σαν νά βγαίει μέσα από τάφο, τον κάμφωσε στη θέση του άκίνητο.

Η φωνή εκείνη έλεγε :

— Στάσου. Δεν θά βγής από δω μέσα, προτού μ' άκούσης!

Κι' άμέσως τά βαρειά παρατετάσματα πού ύπήρχαν στο βάθος της αίθουσας, παραμέρισαν και παρουσιάστηκαν μπροστά τον όλοζώντανος ο θεός του, ο Μεγάλος Φρειδερίκος! Φορούσε την περίφημη ρεντιγζότα του και κρατούσε στα χέρια του τη στραταρχική ράβδο του.

Ο δεισιδαίμων βασιλεύς θέλησε νά τρανίση κάτι, αλλά τó φάντασμα του θεού του του επέβαλε σιωπή και είπε :

— Δεν με άναγνωρίζεις; Δεν θυμάται πού σ' έστρέξα στην άγκαλιά μου, όταν έπέστρεψες με τον στρατό μου από τó Μπρεσλάου; Αν θυμάται καλά, σου είπα τότε: «Μου είσαι πρσιπότερο άγαπητός από άνημός! Είσαι παιδί μου, Σΰ θά κληρονομήσης τ' όνομά μου και την δόξα μου!...» Ή, λοιπόν, από στοργή σου έπαναλαβίθω τώρα τά λόγια, πού άκουσε κ' ο Κάρολος ΣΤ', στο βάθος του Μάν: «Μη κάνεις πειά όθια έμπρός. Έχεις προδοθί!» Άκουσες... Μην προνοήσεις πειά ούτε όθια!...

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος είδε κατόπιν τον ένδοξο θεό του νά χάνεται πίσω άπ' τά βαρειά παρατετάσματα.

— Θεί! Θεί!... φώναξε.

Και σσοστάτησε άναστήθος στο χαλί.

...Όταν συνήλθε, έστρέψε στην αίθουσα του χορού και άμέσως διέταξε τον ύπασπαστή του νά έτοιμάση την διαταγή της γενικής ύποχωρήσεως για νά την ύπογράψη.

Έπειτα από μερικά χρόνια μαθητικης στο Παρίσι πού ήσαν ό ήρωας, πού έσωσε την Γαλλία από τον ξένο κατακτητή, Ο βρυκολάκας λοιπόν πού παρουσιάστηκε στο Φρειδερίκο Γουλιέλμο δεν ήταν άλλος από τον διάσημο τραγωδίστη «Κουεντί Φρανσίσ Φλερύ, ο όποιος πολλές φορές είχε ύποδοθί έπ' σσηνης τó πρόσωπο του Φρειδερίκου του Μεγάλου, του όποιου έμμεϊστο με καταπληκτική έπιτυχία την φωνή και τις κινήσεις.

Ο Φλερύ, λοιπόν, όταν έυαθε την προσέλασι των Πρωσικών στρατευμάτων, συνέλαβε τó τολμηρό αυτό σχέδιο, έχοντας έμπιστοσύνη στην κρημική του ικανότητα και στην δεισιδαιμονία του βασιλέως της Πρωσίας.

Στον πόλεμο λοιπόν του 1792 μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας έπαξαν σπουδαίο ρόλο δυή πρόσωπα: Ο βασιλεύς Φρειδερίκος Γουλιέλμος και ο ήθοποιός Φλερύ. Ο ένας δημοσόγγιστης πνευματικής και ήθικης παρακμής της χώρας του κ' ο άλλος γέννημα της μεγάλης προόδου της θεατρικής τέχνης στην έπαναστατημένη Γαλλία!...

ΣΟΦΟ ΛΟΓΙΑ

— Τά λάθη αντικαθιστούν στην ψυχή μας τη θέλησι όταν αυτή λείπει.

— Οι νόμοι μοιάζουν με μιάν άλυσίδα πού προβάλλει όλους τους ανθρώπους. Οι μεγάλοι την περνούν δρασκελιόντας την και κάποτε πατώντας την, ενώ οι μικροί για νά βγουν έξω σβίθουν κάτω άπ' αυτήν, ξεροντας και κάποτε πεθαίνοντας από τó βάρος της.

— Στη δυστυχία κόνεται ο φίλος, στον κίνδυνο ο άνδρος και στην όργη ο φρόνιμος.

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος της Πρωσίας